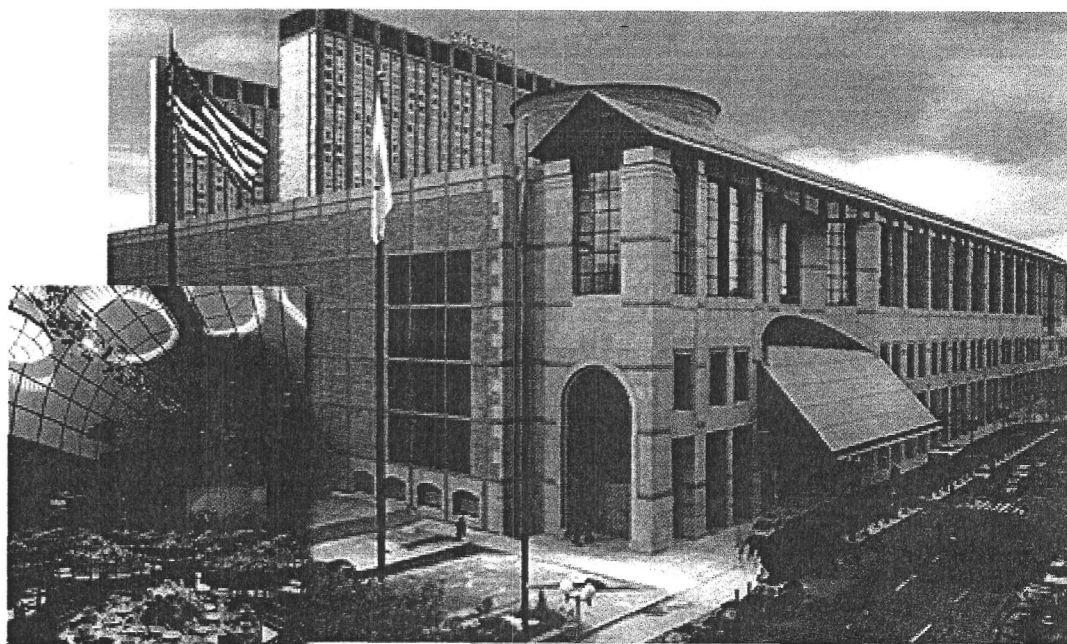

ลักษณะอาคารของศูนย์การประชุมและแสดงสินค้าแต่ละแห่งนั้นไม่มีลักษณะที่แน่นอน ซึ่งแตกต่างและหลากหลายมาก และรูปแบบอาคาร เป็นรูปแบบโมเดิร์นเสียส่วนใหญ่ แต่ในบาง ศูนย์การประชุมและแสดงสินค้า ก็มีการหยิบยืมลักษณะอาคารรูปแบบอื่นมาใช้ในการออกแบบ เปลือกนอกของอาคารศูนย์การประชุมและแสดงสินค้า เช่น จอห์น บี เฮย์ส เวทเทอรันส์ เมโมเรียล คอนเวนชันเซ็นเตอร์ (John B. Hynes Veteran's Memorial Convention Center) เมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ (รูป 2.16) ที่มีรูปลักษณ์คล้ายโบสถ์ และมีรูปแบบนีโอคลาสสิก (Neo – Classic Style)

ภาพที่ 2.16

ลักษณะอาคาร : แบบโบสถ์ รูปแบบอาคาร: นีโอคลาสสิก

หมายเหตุ: อาคาร จอห์น บี เฮย์ส เวทเทอรันส์ เมโมเรียล คอนเวนชันเซ็นเตอร์ เมืองบอสตัน
รัฐแมสซาชูเซตส์

ที่มา: Hynes Convention Center, 2005.

ส่วนรูปแบบโมเดิร์นที่นิยมในช่วงแรกของยุค ค.ศ. 1950 – 2000 มีลักษณะแข็งเรียบ จากลักษณะของเนื้อคอนกรีต เช่น อนาเฮม คอนเวนชัน เซนเตอร์ เมืองอนาเฮม รัฐแคลิฟอร์เนีย (Anaheim Convention Center) ซึ่งต่างจากหลังปี ค.ศ. 1976 ที่รูปแบบอาคารโดยมากจะเป็นแบบ ไฮเทค (high – tech) ที่สามารถแสดงออกทางวัสดุ เช่น เจคอบ เค เจวิทซ์ คอนเวนชันเซ็นเตอร์

(Jacob K. Javits Convention Center) และโครงสร้าง เช่น ซานดิเอโก คอนเวนชันเซ็นเตอร์ (San Diego Convention Center) เมืองซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย

ขนาดอาคาร อาคารที่อยู่บริเวณใจกลางเมืองจะมีขนาดเล็ก กว้างประมาณ 300 เมตร และกว้างประมาณ 150 เมตร ส่วนอาคารที่อยู่ชานเมืองนั้นอาจมีความยาวอาคารถึง 500 เมตร ก็เป็นไปได้ โดยแนวโน้มขนาดอาคารในยุคนี้จะมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ

ส่วนความสูงโถงแสดงสินค้า นั้น โดยเฉลี่ยประมาณ 9 เมตร และอยู่ในช่วงความสูง 5 – 10 เมตร โดยมีชั้นประมาณ 3 ชั้นและการก่อสร้างนั้นนิยมใช้เรียงตามลำดับดังนี้ 1. เหล็ก และ กระดาษ 2. กำแพงแขวน (curtain wall) และคอนกรีต และ 3. โครงสร้างซิงและผ้า (fabric and tensile) โดยแนวโน้มการสร้างเอกลักษณ์อาคารเป็นดังนี้

1) ยุคแรก ประมาณต้นยุคนิยมออกแบบโดยเน้นมวลอาคาร และด้านหน้าของตึก (façade) โดยใช้คอนกรีตซึ่งทำให้อาคารมีลักษณะหนาแน่น ทึบตัน และดูแข็งแรง เช่น อนุสาวรีย์ คอนเวนชัน เซ็นเตอร์ เมืองอานาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย (ภาพที่ 2.17) และอินเดียนา คอนเวนชันเซ็นเตอร์ (Indiana Convention Center and RCA Dome) (ภาพที่ 2.18)

ภาพที่ 2.17

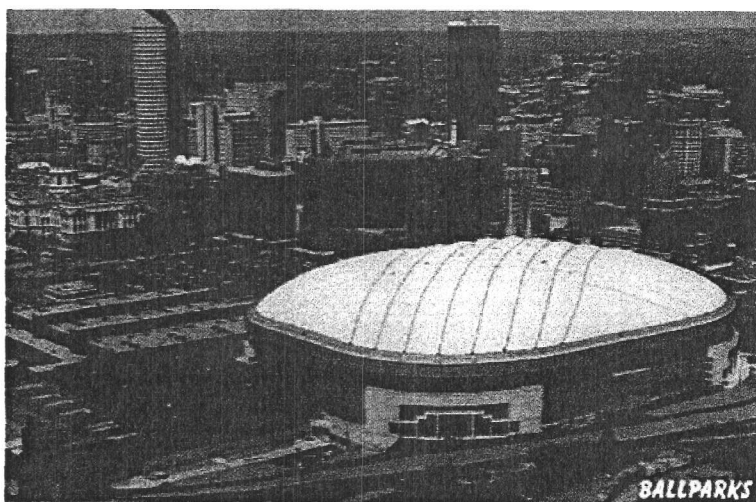
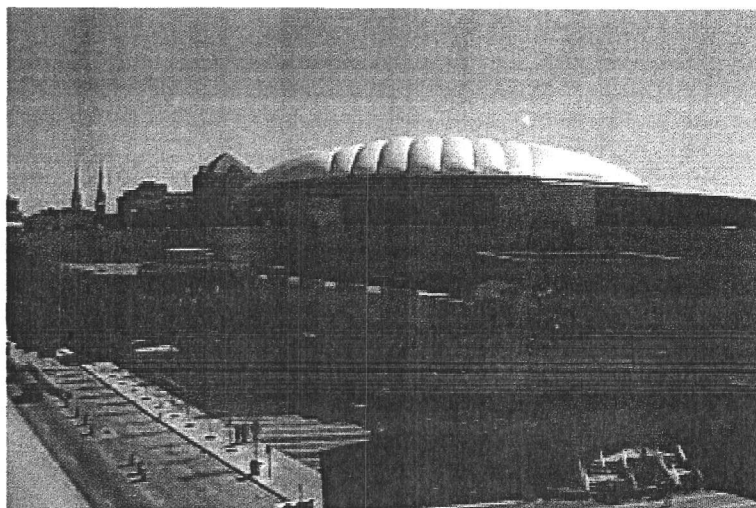
ออกแบบโดยเน้นมวลอาคาร และด้านหน้าอาคารโดยใช้คอนกรีต
อานาไฮม์ คอนเวนชัน เซ็นเตอร์ เมืองอานาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย

ที่มา: Anaheim Orange County Authority, 2005.

ภาพที่ 2.18

ออกแบบโดยเน้นมวลอาคารและด้านหน้าอาคารโดยใช้คอนกรีต
อินเดียน่า คอนเวนชันเซ็นเตอร์ และ อาร์. ซี. เอ โดม

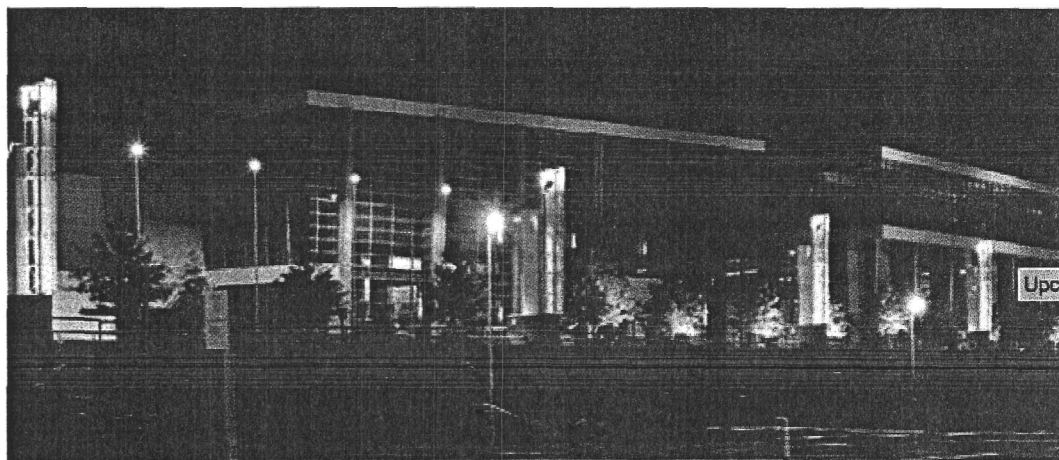

ที่มา: Indiana Convention Center and RCA Dome, 2005.

2) ยุคสอง ประมาณกลางยุค นิยมออกแบบเน้นด้านหน้าอาคารโดยใช้กระจกและ
กำแพงแขวนซึ่งแสดงออกถึงความโปร่งโล่งและทันสมัย ซึ่งคอนกรีตนั้นถูกใช้น้อยมาก เช่น
จอร์เจียเวิลด์คอนเกรสเซ็นเตอร์ (Georgia World Congress Center) เมืองซานตาคลาล่า (รูป
2.19) และซานคลาคลาล่า คอนเวนชันเซ็นเตอร์ (Santa Clara Convention Center) เมืองซานตา
คลาล่า (ภาพที่ 2.20)

ภาพที่ 2.19

นิยมออกแบบเน้นด้านหน้าอาคารโดยใช้กระจกและกำแพงแขวน
จอร์เจียเวิลด์คอนเกรสเซนเตอร์ เมืองซานตาคลาล่า

ที่มา: Georgia World Congress Center, 2005.

ภาพที่ 2.20

การออกแบบเน้นด้านหน้าอาคารโดยใช้กระจกและกำแพงแขวน
ซานคลาล่า คอนเวนชันเซ็นเตอร์ เมืองซานตาคลาล่า

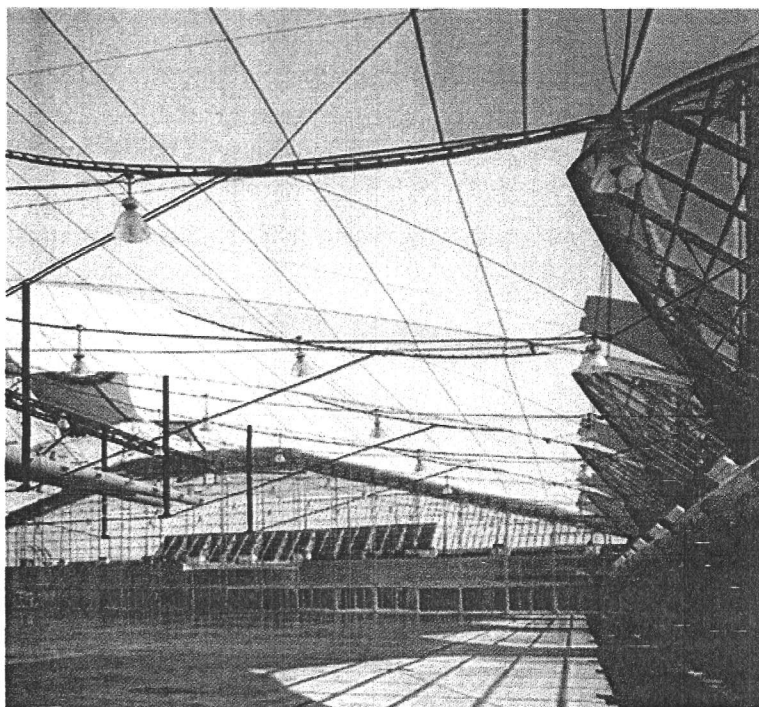
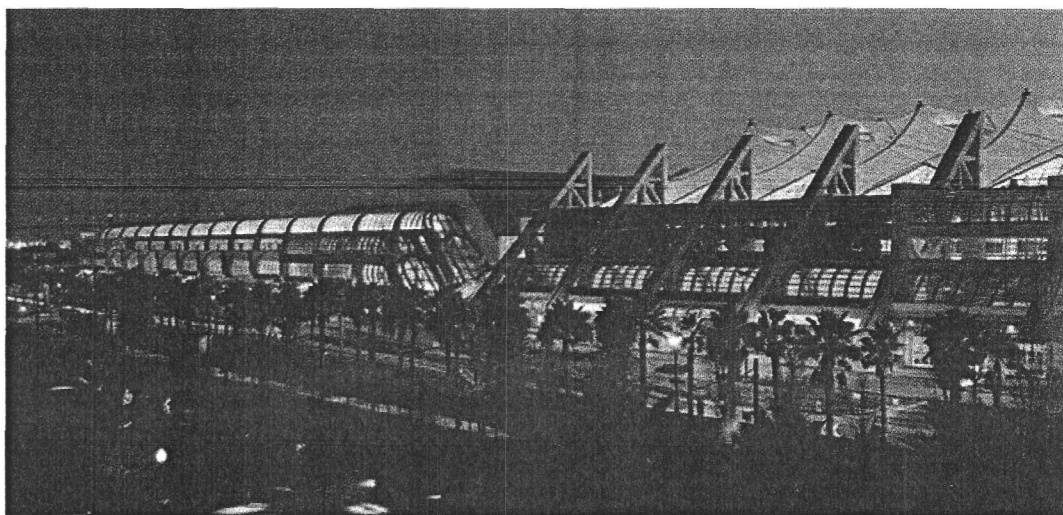

ที่มา: Santa Clara Convention Center, 2005.

3) ยุคสาม ช่วงปลายยุค นิยมออกแบบโดยเน้นความแปลกและโดดเด่นของหลังคา
อาคาร เช่น ซานดิเอโก คอนเวนชันเซ็นเตอร์ เมืองซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย ปี ค.ศ. 1989

ภาพที่ 2.21

ลักษณะการเน้นหลังคาและโครงสร้างหลักคา ซานดิเอโก คอนเวนชันเซ็นเตอร์
เมืองซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย ปี ค.ศ. 1989

ที่มา: San Diego Convention Center, 2006.

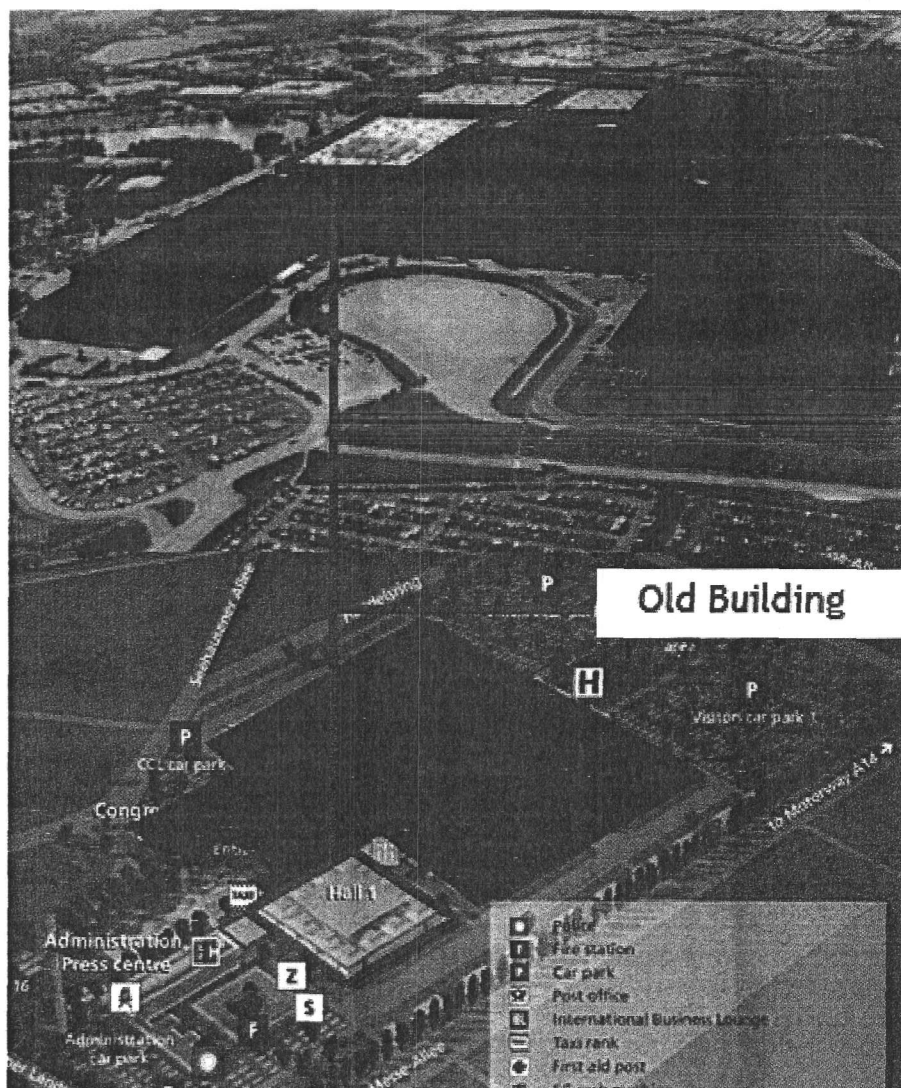
สรุป ในช่วงปี ค.ศ. 1950 – 2000 นั้น เป็นช่วงที่การออกแบบศูนย์การประชุมและแสดงสินค้า มีกระแสการสร้างที่ทำทาบกับขนาดและระยะพาด อีกทั้งยังเป็นช่วงที่ค้นหาแนวทางการสร้างเอกลักษณ์ที่แปลก และโดดเด่น อีกทั้งยังต้องนำสมัยโดยใช้องค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ซึ่งการกระทำดังนี้ เป็นไปเพื่อสร้างความน่าจดจำ หรือการสร้างโครงการให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ให้กับประเทศหรือเมืองนั้น ๆ

2. ศูนย์การประชุมและแสดงสินค้านานาชาติในทวีปแคนาดา ออสเตรเลีย และยุโรป ค.ศ. 1950 – 2000: จาก รูปแบบโมเดิร์นสู่ไฮเทคด้วยโครงสร้างและการเกิดขึ้นของศูนย์การประชุมและแสดงสินค้าแบบไร้เสาทั้งหมด

ตำแหน่งอาคารโดยมากสำหรับการสร้างศูนย์การประชุมและแสดงสินค้านานาชาติของประเทศในทวีปยุโรปและอื่น ๆ นั้นอยู่ใจกลางเมืองเป็นหลัก เนื่องด้วยความใกล้ชิดศูนย์กลางการค้า สาธารณูปการครบครัน และการคมนาคม เข้าถึงได้หลายทาง โดยโครงการมีทั้งโครงการแบบอาคารเดี่ยว และโครงการแบบอาคารกลุ่ม โดยอาคารกลุ่มนั้นนิยมจัดวางแบบเป็นเส้นตรง (linear organization) และโดยมากโครงการอาคารกลุ่มในประเทศแถบนี้มักจะมีการขยายโครงการในภายหลัง โดยสามารถขยายโครงการและต่อเติมโครงการได้ง่ายกว่าโครงการแบบเดี่ยว เช่น เนชั่นแนลเอ็กซิบิชั่นเซนเตอร์ (National Exhibition Center) เมืองเบอร์มิงแฮม (Birmingham) ประเทศอังกฤษ และ โลิซิกเกอร์ เมสซอร์ (Leipziger Messe) ประเทศเยอรมัน (ภาพที่ 2.22) ด้านการออกแบบอาคาร ส่วนของโถงแสดงสินค้านั้นเดิมในประเทศสหรัฐอเมริกาจะมีโครงการที่มีโถงแสดงสินค้า 2 รูปแบบ คือ 1. โถงแสดงสินค้าทั้งหมดเป็นโถงธรรมดา 2. โถงหลักจำนวนน้อยกว่าเป็นโถงไร้เสาและโถงอื่นเป็นโถงธรรมดาแต่ในประเทศทางทวีปแคนาดาและออสเตรเลีย เกิดโครงการที่มีโถงรูปแบบที่ 3 คือ โถงทั้งหมดเป็นโถงไร้เสา โดยนิยมในช่วงกลางยุค ค.ศ. 1950 – 2000 เช่น แวนคูเวอร์ คอนเวนชันเซนเตอร์ (Vancouver Convention Center) เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา ปี ค.ศ. 1987 เมลเบิร์นเอ็กซิบิชั่นแอนด์คอนเวนชันเซนเตอร์ (Melbourne Exhibition and Convention Center) เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ปี ค.ศ. 1990 และ บริสเบนคอนเวนชันแอนด์เอ็กซิบิชั่นเซนเตอร์ (Brisbane Convention and Exhibition Center) เมืองควีนส์แลนด์ ประเทศออสเตรเลีย ปี ค.ศ. 1991 โดยโถงแสดงสินค้าของ เมลเบิร์นเอ็กซิบิชั่นแอนด์คอนเวนชันเซนเตอร์ (Melbourne Exhibition and Convention Center) (ภาพที่ 2.22) เป็นโถงไร้เสาที่มีระยะพาดมากที่สุดในยุคนี ถึง 84 เมตร ซึ่งค่าเฉลี่ยระยะพาดในยุคนี อยู่ที่ 70 เมตร

ภาพที่ 2.22

ลักษณะอาคารกลุ่ม ที่มีการต่อเติมภายหลัง

(บนและล่างตามลำดับ เนชั่นแนลเอกซิบิชั่นเซนเตอร์ เมืองเบอร์มิงแฮม
ประเทศอังกฤษ และไลป์ซิกเกอร์ เมสซอร์ ประเทศเยอรมัน)

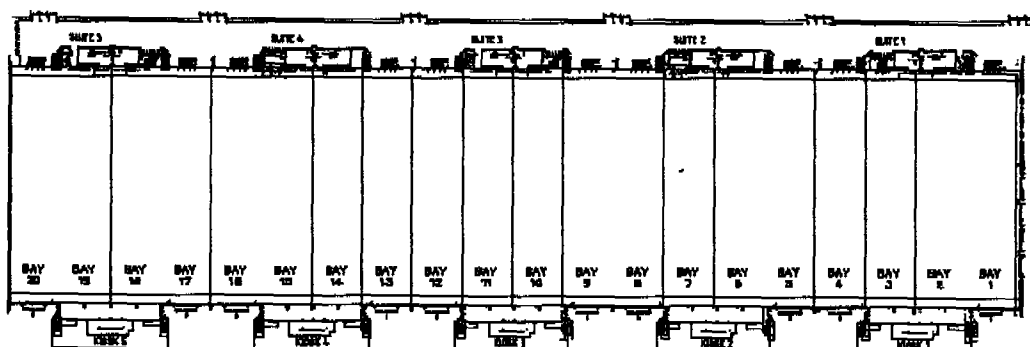
ที่มา: Klein, Jean-Marie, 2005.

ซึ่งมากกว่าโถงนิทรรศการศูนย์การประชุมและแสดงสินค้าในยุค ค.ศ. 1850 - 1900 ของประเทศ
สหรัฐอเมริกา ถึง 2 เท่า นอกจากนี้พื้นที่แสดงสินค้านั้นเฉลี่ยประมาณ 28,000 ตารางเมตร อยู่
ในช่วง 10,001 - 30,000 ตารางเมตรห้องประชุมย่อยเฉลี่ย 5,900 ตารางเมตร อยู่ในช่วง 2,001 -

5000 และ 5,001 – 10,000 ตารางเมตร ไม่นิยมสร้างโถงประชุมใหญ่แต่นิยมสร้างห้องบอลรูม พื้นที่เฉลี่ย 3,800 ตารางเมตร และหอประชุม ความจุเฉลี่ย 2,100 ที่นั่ง และในบางศูนย์อาจมีการสร้างโถงเอนกประสงค์ (multipurpose hall)

ภาพที่ 2.23

ผังชั้น 1 อาคารเมลเบิร์นเอกซิบิชั่นแอนด์คอนเวนชันเซ็นเตอร์ ปี ค.ศ. 1990

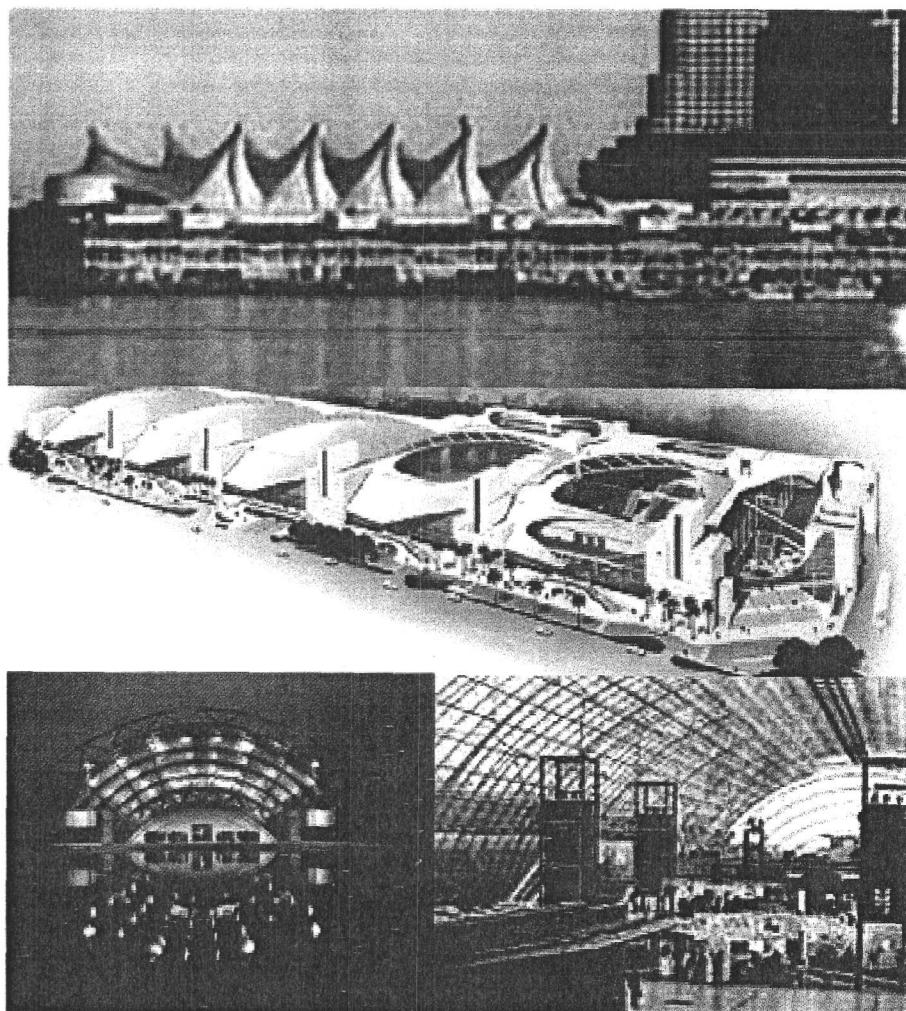

ที่มา: Klein, Jean-Marie, 2005.

ลักษณะอาคารของศูนย์การประชุมและแสดงสินค้า มีการหยิบยืมรูปแบบอาคารอื่นหรือสิ่งก่อสร้างอื่นมาใช้ในการออกแบบมากขึ้น ทำให้รูปแบบนั้นมีความหลากหลายมาก ซึ่งในยุคนี้มีรูปแบบต่าง ๆ กันถึง 5 รูปแบบดังนี้ โรงงาน สถานีรถไฟ อาคารราชการ และเรือ เป็นต้น ซึ่งโดยมากของยุคนี้ รูปแบบการออกแบบโดยมากเป็นโมเดิร์นในช่วงแรกและช่วงกลาง และรองลงมาคือ ไฮเทคซึ่งนิยมในช่วงปลายยุคดังกล่าว ซึ่ง ลักษณะการออกแบบอาคารแบบไฮเทคนั้นสามารถแสดงเอกลักษณ์และความโดดเด่นของอาคารได้อย่างมาก เช่น แวนคูเวอร์ คอนเวนชันเซ็นเตอร์ (Vancouver Convention Center) เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา บริสเบนคอนเวนชันแอนด์เอกซิบิชั่นเซ็นเตอร์ (Brisbane Convention and Exhibition Center) เมืองควีนส์แลนด์ ประเทศออสเตรเลีย และ โลปซิกเกอร์ เมสซอร์ ประเทศเยอรมัน ซึ่งอาคารดังตัวอย่าง ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะแสดงออกถึงความเป็นไฮเทค โดยใช้โครงสร้างอาคารเป็นเอกลักษณ์ โดยเน้นทั้งอาคารมีใช้เพียงแค่หลังคา (ภาพที่ 2.24) ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลจากศูนย์การประชุมและแสดงสินค้าของประเทศอเมริกาในยุคปลายของปี 1950 – 2000 เช่น ซานดิเอโก คอนเวนชันเซ็นเตอร์ (San Diego Convention Center) เมืองซานดิเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย สร้างใน ปี ค.ศ. 1989 (ภาพที่ 2.25)

ภาพที่ 2.24

การออกแบบอาคารรูปแบบไฮเทค ปี ค.ศ.1950 – 2000
ของประเทศในทวีปยุโรปแคนาดา และออสเตรเลีย

(บนลงล่างตามลำดับ: แวนคูเวอร์ คอนเวนชันเซ็นเตอร์ บริสเบนคอนเวนชันแอนด์
เอกซ์ฮิบิชั่นเซ็นเตอร์ ประเทศออสเตรเลียและไลป์ซิกเกอร์ เมสซอร์ ประเทศเยอรมัน)

ที่มา: Klein, Jean-Marie, 2005.